

programming is a complex process aimed at the development of students' system of knowledge, abilities and skills in the use of digital technologies, special software, programming languages, the ability to apply this knowledge for the organization and functioning of business and trade structures. 5 interrelated blocks of the model (target, content, organizational, functional and effective) are characterized. **The target block** of this model defines the goal of the educational process, which consists in the development of students' logical, algorithmic and abstract thinking, stimulating students to learn programming languages, increasing their motivation for professional improvement and forming their professional orientation (forming the ability to develop author's information systems using programming systems). **The content block** reflects the content of the concept of digital competence of future specialists in information activities in the interconnected set of all its components (motivational-value, organizational-content, cognitive-operational and personal-reflective). **The organizational block** contains the content of the educational discipline "Fundamentals of Algorithmization and Programming". Also, this unit accommodates various forms of education, methods and means of education. To ensure the integrity of the educational process, specialized software, the distance course "Fundamentals of Algorithmization and Programming" and Internet resources should be used. **Functional block.** The construct "Functions-Resources" means that the resource-oriented model provides for the consolidation of resources to perform the following functions: educational, educational, developmental, resource, managerial, technological, innovative functions. **Resulting block.** The formation of digital competence of future specialists in information activities in the process of learning the fundamentals of programming is the basis of the effective block of the proposed model. This means that students get the necessary knowledge, skills and personal qualities that help them solve professional tasks and work effectively with digital technologies. In addition, this model provides for the improvement of the resource component of studying the discipline "Fundamentals of Algorithmization and Programming"; creation of author's methods of teaching students the fundamentals of programming.

Key words: resource-based learning, model, digital competence, programming, information activity of the enterprise, professional college

Стаття надійшла до редакції 21.03.2023 р.

УДК 378.011.3-051:811.111

DOI [HTTPS://DOI.ORG/10.33989/2075-146X.2023.31.283333](https://doi.org/10.33989/2075-146X.2023.31.283333)

РУСЛАН КРАВЕЦЬ

ORCID: 0000-0002-7459-8645

Вінницький національний аграрний університет

СУТНІСТЬ ПЕДАГОГІЧНОЇ ТЕХНІКИ ВИКЛАДАЧА ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Розкрито сутність педагогічної техніки викладача іноземної мови як систему професійних прийомів з організації поведінки педагога для здійснення успішних виховних і навчальних впливів на особистість здобувача вищої освіти. Залежно від спрямованості впливу виокремлено зовнішню і внутрішню педагогічні техніки. Зовнішня техніка пов'язана із вербальним і невербальним вираженням внутрішніх переживань викладача з метою впливу на інших суб'єктів навчального процесу. Описано особливості статистичної й динамічної експресії викладача іноземної мови. Охарактеризовано фізіогноміку, артефакти, систему запахів, такесику, просодик, екстралінгвістику, кінесику. Доведено, що становлення педагогічної техніки викладачів іноземної мови неможливе без врахування комунікативних заборон, етикету, культури зовнішнього вигляду, особливостей педагогічного спілкування та психічної саморегуляції. Мовленнєві й немовленнєві засоби впливу на здобувачів вищої освіти гармонійно доповнюють одне одного, а володіння педагогічною технікою свідчить про рівень професійної майстерності педагога.

Ключові слова: зовнішня техніка, внутрішня техніка, міжособистісний простір, педагогічне спілкування, саморегуляція, культура мовлення

Постановка проблеми. Уміння коректно й ефективно використовувати вербальні та невербальні засоби комунікації значно підвищують якість професійної діяльності викладачів іноземної мови. Водночас варто зазначити, що становлення педагогічної техніки викладачів іноземної мови неможливе без врахування комунікативних заборон, етикету, культури зовнішнього вигляду, особливостей педагогічного спілкування та психічної саморегуляції. Мовленнєві й немовленнєві засоби впливу на здобувачів вищої освіти гармонійно доповнюють одне одного, а володіння педагогічною технікою

свідчить про рівень професійної майстерності педагога. Тож виникає необхідність розширення й удосконалення системи професійних прийомів з організації поведінки педагога для досягнення кращих результатів навчання.

Аналіз основних досліджень і публікацій. Педагогічна техніка викладача іноземної мови належить до актуальних питань модернізації системи вищої освіти. Аналіз наукових праць присвячених удосконаленню методики викладання свідчить, що педагогічну техніку розглядають у розрізі професійної майстерності педагога, зокрема велике значення відводиться підготовці викладача нового зразка з опорою не тільки на опанування фаховими знаннями, формування творчого мислення, м'яких навичок, готовності до саморозвитку й самовдосконалення впродовж життя, але й розроблення та впровадження педагогічної техніки як складової професійної майстерності. Теоретико-методологічні основи педагогічної майстерності викладача розробляють О. Волошина, С. Губіна, О. Малнацька, Т. Матвійчук, Н. Мирончук, О. Отич, І. Холковська. Психолінгвістичний вимір дистанції як невербального засобу комунікації у контексті взаємодії культур досліджують С. Масич, І. Фецько. Удосконалення професійної майстерності викладача іноземної мови є предметом наукових досліджень Н. Колотій, Р. Кравця, В. Леонтьєвої та інших.

Мета статті полягає у визначенні сутності педагогічної техніки викладача іноземної мови й уточнення її структурних компонентів під час практичної реалізації в системі вищої освіти.

Виклад основного матеріалу. Індивідуальний стиль професійної діяльності викладача іноземної мови виявляється в характерній педагогічній техніці – сукупності раціональних засобів, умінь та особливостей поведінки, спрямованих на успішну реалізацію методологічних підходів, принципів і прийомів навчально-виховної роботи зі здобувачами вищої освіти згідно з метою та умовами навчання або виховання. Педагогічну техніку викладача іноземної мови можна оцінювати за культурою мовлення, володінням мімікою, пантомімікою, жестами, вмінням одягатися, стежити за своїм зовнішнім виглядом, дотриманням психотехніки (вміння керувати своїми емоціями, розуміння власного психічного стану), здатністю розуміти внутрішній стан студентів та адекватно на нього реагувати.

Безпосередня взаємодія викладача іноземної мови зі здобувачами вищої освіти робить прояв педагогічної техніки певною мірою імпровізаційним, ситуативним, спонтанним. Інтонацію, жести, погляд, вдало підібрані слова, уміння зберігати спокій, здатність керувати емоціями, критичне мислення, здатність аналізувати й узагальнювати С. Масич розглядає як характеристики розвинутої педагогічної техніки. Міміка, жести, пантоміміка доповнюють вербальні засоби спілкування й роблять процес комунікації виразнішим. Самоспостереження та саморефлексія дозволяють успішно корегувати вибір засобів вираження педагогічної техніки. Простежується також зв'язок педагогічної техніки з індивідуально-особистісними характеристиками. Вік, стать, темперамент, характер, стан здоров'я, анатомо-фізіологічні особливості істотно впливають на індивідуальну педагогічну техніку (Масич, 2017, с. 492).

Досліджуючи питання формування педагогічної майстерності, Т. Матвійчук використовує поняття «педагогічна техніка» для позначення вміння володіти прийомами організації власної поведінки. В її інтерпретації поєднання внутрішнього змісту професійної діяльності й зовнішнього його вираження формують уявлення про педагогічну техніку викладача, а вміння якнайкраще виразити свої міркування та почуття має великий виховний ефект на студентів (Матвійчук, 2011, с. 48).

Педагогічна техніка викладача іноземної мови являє собою систему професійних прийомів з організації поведінки педагога для здійснення успішних виховних і навчальних впливів на особистість здобувача вищої освіти. Ці прийоми допомагають викладачу керувати своїм психічним, емоційним і фізичним станом, голосом, мімікою, пантомімікою, а також впливати на інших за допомогою вербальних і невербальних засобів. Прийоми організації власної поведінки й впливу на здобувачів вищої освіти спрямовані на досягнення кращих результатів навчання з мінімальними затратами часу. Елементами педагогічної техніки є культура зовнішнього вигляду, культура мови, педагогічна етика, культура спілкування, педагогічний такт. Залежно від спрямованості впливу педагогічну техніку класифікують на зовнішню і внутрішню (Малнацька, Мирончук, 2014, с. 63).

Зовнішню техніку пов'язують із вербальним і невербальним вираженням внутрішніх переживань викладача з метою впливу на інших суб'єктів навчального процесу. Техніка педагогічного спілкування і техніка мовлення лежать в основі вербальних засобів зовнішньої техніки.

Техніка педагогічного спілкування вимагає доброзичливого, спокійного тону, умінь поставити запитання, слухати, аналізувати зміст повідомлення, зрозуміти мотиви комунікативної поведінки співрозмовника, орієнтуватися в ситуації спілкування. Тому викладач іноземної мови має прагнути до встановлення психологічного і зорового контакту з іншими суб'єктами педагогічної взаємодії. Його техніка педагогічного спілкування вміщує також уміння зацікавити студентів своїм виступом, володіння вільним, зв'язним і логічним мовленням, зовнішній вияв бажання і готовності спілкуватися, вміння передавати своє ставлення до навчального матеріалу, викликати у здобувачів вищої освіти інтерес до його розповіді.

Техніку мовлення складають дикція, артикуляція, інтонація, гучність, сила, висота, тембр і тональність

голосу, темп і ритм мовлення, польотність (здатність бути добре чутним на значній відстані без збільшення гучності, незалежно від кількості учасників та акустичної якості аудиторії), рухливість (здатність без напруги мінятися по силі, висоті, темпу) і благозвучність голосу (чистота звучання, відсутність неприємних призвуків: хрипоти, сиплості, гнусавості). Спокійний, плавний, розмірений темпоритм мовлення викладача іноземної мови є запорукою успішного спілкування. Володіючи технікою мовлення, викладач активно використовує додаткові експресивні засоби: специфічні звуки, що виникають під час спілкування (шепіт, сміх, зітхання, зойки, гмикання тощо), паузи, звуки назалізації (на кшталт: «хм-хм»), розділові звуки (покашлювання: «кх-кх») (Отич, 2014, с. 92-93).

Цілком слушними видаються міркування В. Леонтьєвої про важливість правильного темпу мовлення для природної комунікації іноземною мовою. На її погляд, уповільнений темп мовлення викладача іноземної мови порушує ритміко-інтонаційний малюнок фрази і тим самим ускладнює сприйняття й осмислення іншомовного матеріалу. Викладач іноземної мови повинен уміти створювати атмосферу справжнього спілкування, говорити природно, а не завчено (механічно), звертаючи увагу на реакцію співрозмовників. Отже, читання реплік за планом заняття втрачає сенс. Урахування інтересів співрозмовників робить мовлення більш емоційним та експресивним. Водночас якими б комунікативними уміннями не володів викладач іноземної мови, якщо здобувачі освіти не засвоять елементарні правила спілкування, то й цілі заняття будуть недосяжні (Леонтьєва, 2015, с.173). Для оволодіння педагогічною технікою потрібно, передусім, всебічно знати себе, усвідомлювати особливості взаємодії з іншими людьми, вміти побачити, почути й оцінити себе з боку. Усвідомлення особливостей своєї взаємодії з іншими людьми відбувається через рефлексію й емпатію (Холковська, Волошина, Губіна, 2019, с. 16).

Емоційно напружена праця спонукає викладача іноземної мови до створення **внутрішньої техніки** – педагогічно доцільного внутрішнього переживання, яке забезпечує його психологічне настроювання на професійну діяльність, ефективне керування собою на основі сприймання актів своєї поведінки і психічних процесів, контролю за їхнім перебігом. Внутрішня техніка дозволяє викладачам іноземної мови самостійно впливати на свої почуття, емоції, розум і волю з метою зняття зайвого напруження і стресу, подолання страху та хвилювання перед публічним виступом, переборення нерішучості у спілкуванні, стриманості від поспішних вчинків у стресових ситуаціях, мобілізації творчого потенціалу, робочого самопочуття, створення позитивного настрою, комфортної, доброзичливої та сприятливої атмосфери на заняттях з іноземної мови.

На заняттях з іноземної мови комунікативний процес реалізується за допомогою вербальних і невербальних засобів спілкування – знакових систем. Вербальна комунікативна поведінка являє собою сукупність традицій і норм спілкування, які пов'язані з конкретною тематикою та специфікою організації спілкування у певних комунікативних ситуаціях. Щодо невербальної комунікативної поведінки, то її можна трактувати як низку норм і звичаїв, які регламентують вимоги до несловесних засобів демонстрації ставлення (певні фізичні дії, розташування співрозмовників, пози, жести, міміка), які супроводжують процес комунікації (Кравець, 2018, с. 461, с. 463). Невербальна комунікація (рис. 1) відбувається зазвичай мимовільно. Люди переважно контролюють своє мовлення, але на основі аналізу їхніх жестів, інтонації, міміки можна оцінити щирість співбесідника.

Подана на рисунку 1 схема свідчить про великий арсенал засобів для вираження особистістю ставлення до оточуючих людей, а отже, від викладачів іноземної мови очікують вдосконалення своєї палітри невербальних засобів комунікації. Студенти досить чітко їх розпізнають, як наслідок, це сприяє підсиленню або нейтралізації враження від слів педагога. Тому викладачі іноземної мови мають ретельно добирати компоненти зовнішньої техніки.

Перше враження про викладача іноземної мови формується на основі сприйняття його зовнішнього вигляду (чистоти й охайності). Це враження має стійкий характер і, як правило, у більшості студентів не змінюється впродовж тривалого часу. Зовнішність викладача іноземної мови включає у себе невербальну комунікацію, культуру і техніку догляду за зовнішнім виглядом.

Структурні складники невербальної комунікації уміщують такі компоненти: мову тіла, міжособистісний простір, часові характеристики. **Мову тіла** характеризують статична й динамічна експресії. Статистичну експресію оцінюють за фізіогномікою (експресія обличчя людини та прояв її характеру), артефактами (зачіска, манера одягатися, косметика, прикраси) і системою запахів (природні, штучні). Динамічна експресія знаходить своє вираження в такесіці (динамічні дотики, потиск руки, поплескування тощо), просодиці (голосові характеристики, інтонація, інтенсивність, паузи, темп, тембр, акцент), екстралінгвістиці (використання сміху, плачу, пауз, покашлювання, зітхань, позіхань), кінесиці (виражальні рухи, контакт очей, авербальні дії). До виражальних рухів відносяться жести, міміка, пантоміміка, хода, постава тіла (Ішук, Мазуренок, 2017, с. 179-180).

Комунікація без **жестикуляції** насторожує слухачів, викликає почуття недовіри й упередженості. В контексті нашого дослідження жестикуляцію трактуємо як використання рухів (жестів) рук, ніг, голови, плеч, усього тіла для надання мові певного емоційного забарвлення й вираження схвалення, згоди, гніву, роздратування, відчаю тощо.

Жестикуляція відбувається на підсвідомому рівні. Жести – це мова емоцій. Вони передують висловлюванням.

Рис. 1. Компоненти невербальної комунікації

Жести й інтонація виражають щирість та відкритість намірів спікера. Описові жести ілюструють форму, швидкість, розмір, тобто описують хід думки. Більш важливу роль відіграють психологічні жести, які виражають почуття. Наприклад, коли ми говоримо «будь ласка», то зазвичай піднімаємо кисть руки на рівень грудей долонею догори, трохи відводячи її від себе. При вираженні подиву розводять руки в сторони, при застереженні притискають вказівний палець до губ. До жестикуляції викладача іноземної мови висуваються певні вимоги: 1) має бути органічною, позбавленою різких рухів, невимушеною, стриманою, без поривчастих рухів ліктями; 2) повинна бути доцільною та ситуативною, а не перманентною; 3) рекомендовано урізноманітнювати свої жести, оскільки їхня однотипність і повторюваність одного й того самого жесту дратуватиме аудиторію; 4) слід більше використовувати відкриті жести (розкриті руки долонями нагору) для демонстрування доброзичливості, бажання встановити контакт, налагодити взаємодію; 5) варто уникати перебирання пальцями прикрас, браслета годинника, поправлення одягу, оскільки такі жести є досить нав'язливими: вони дуже відволікають студентів, а сам виступ викладача роблять невиразним і монотонним; аудиторія розцінить ці дії як прояв невпевненості у собі; 6) жести руками нижче поясу недопустимі – це вираження розгубленості й невпевненості; 7) кожний жест повинен мати завершений характер, не рекомендовано переривати розпочатий жест; 8) жестикулювати обома руками; 9) не притискати лікті до тулуба – свідчить про невпевненість у собі, а натомість тримати не ближче трьох сантиметрів від тулуба; 10) руки повинні підніматися й опускатися, злегка сходитися і розходитися під час висловлювань – використання риторичних жестів. Значення основних жестів подано в таблиці 1.

За допомогою візуального контакту (спрямованість, частота контакту очей, тривалість) мовець виражає свою зацікавленість співрозмовником. Під час спілкування люди зазвичай дивляться один на одного впродовж 35-50% часу. У середньому комуніканти затримують погляд на очах 5-7 секунд, щоб зрозуміти реакцію на свої висловлювання. Тривалий погляд на співрозмовника ніби слугує підтвердженням сказаного мовцем.

Нам імпонує думка Н. Колотій, що невербальні засоби спілкування становлять найпотужніший канал передачі інформації та слугують основним засобом встановлення необхідного контакту між викладачем іноземної мови й аудиторією. На її погляд, саме вони створюють атмосферу відкритості/закритості, позитивної/негативної налаштованості, (не)впевненості, зацікавленості/байдужості, а отже, формують

(не)довіру між учасниками комунікативного процесу. Науковець класифікує засоби невербальної комунікації чотири системи: 1) акустична система – екстралінгвістика і просодика; 2) оптична система – кінесика, фізіономіка, авербальні дії (тілесні рухи, стук, скрип, потирання рук, почісування, дії з предметами), контакт очей, артефакти; 3) тактильно-кінестетична система – такесика (статичні та динамічні дотики, потиски рук, поплескування); 4) ольфакторна система – набір природних та штучних запахів (Колотій, 2019, с. 98).

Таблиця 1

Вираження емоційного стану за допомогою жестів

<i>Види жестів</i>	<i>Вираження</i>
<i>Жести відкритості</i>	Спікер жестикулює долонями догори, на інтуїтивному рівні демонструє свою відкритість і щирість, що викликає довіру. Для більшого ефекту також інколи займають молитовну позу й мимоволі складають долоні у формі купола. Зазвичай це пробуджує у слухачів бажання повірити сказаному. Переконаючи співбесідників у правдивості своїх слів, спікер може бити себе в груди, торкаючись їх відкритою долонею. Потискування плечима, розстібнутий піджак, які супроводжується жестом відкритих рук, також вказують на дружелюбність і відкритість природи. На успішних переговорах учасники часто розстібають піджаки, розпрямляють ноги, пересідають на край стільця ближче до столу, який відокремлює їх від співрозмовника. Водночас вказівний палець догори повертає увагу до мовця. Цей жест використовують для протиставлення жестах іншим співрозмовників, тим самим виражаючи свою зверхність та незацікавленість темою бесіди.
<i>Жести нещирості, підозри та потаємності</i>	Співрозмовник не показує відкритих долонь, ховає руки в кишені чи за спину, відчуває якусь провину. Дотики пальцями до обличчя виникають як підсвідома реакція на неправду або як намагання приховати інформацію. Психологи вважають, що на обличчі та шиї, біля очей, носа й вух розташовані «рецептори неправди». Коли мовець говорить неправду або сумнівається, то ці зони збуджуються, і виникає підсвідома потреба почухати це місце. Зловживання такими жестах призводить до виникнення недовіри й несприйняття слів співрозмовниками як нещирих. Прикриваючи рот рукою, співрозмовник приховує свої думки, оскільки не впевнений. До жестів нещирості, скритності, невпевненості також відносять погляд убік і тіло чи ноги звернені до виходу – бажання завершити розмову й піти.
<i>Жести збентеження і хвилювання</i>	Людина складає кінчики пальців разом або стискає руку в кулак для вираження хвилювання і збентеження. Заламування та перебирання пальців, потирання рук оцінюють як тривожне очікування.
<i>Жести тиску</i>	Повернуті донизу долоні вказують на певну закритість лектора від слухачів. Ці жести викликають відчуття тиску з боку спікера й змушують аудиторію уважно слухати лектора, але з певною пересторогою до висловлених міркувань. Балансування повернутими донизу долонями сприймають як сигнал для припинення дії та заклик уважно слухати.
<i>Жести, які виражають замкнутість особистості</i>	Схрещені руки на грудях або закриті руками сонячне сплетіння вказують на замкнутість особистості в собі й ухилення від обговорення теми. Така жестикуляція отримала назву «поза Наполеона». Вона свідчить про «глухий» захист, після якого ймовірно буде агресивний контрнатуп. Схрещені руки нижче поясу сигналізують про беззахисність, обережність, інфантильність. Рух рукою зверху вниз долонею до себе, ніби «рубавмо повітря», використовують для відмежовування від сказаного або слухачів, тому в щирість слів спікера важко повірити. Рука в кишені штанів, яка відгортає полу піджака, підкреслює самозакоханість і сприймається як кокетливий жест.
<i>Жести оцінки</i>	Нахилена голова, вказівний палець розміщений уздовж щоки, підборіддя спирається на долоню, інші пальці знаходяться нижче рота (поза «почекаємо – подивимося») свідчать про уважне слухання.
<i>Жести заперечення</i>	Співрозмовник складає руки на грудях, схрещує їх, торкається кінчика носа, корпус відхилений назад.

<i>Жести мрійності й замисленості</i>	Мовець спирається на руку щочкою (поза «глибокого занурення в роздуми»), щипає перенісся, нахилиє голову (поза «уважне слухання»). Під час прийняття рішення й розмірковування особистість протирає лінзи окулярів, підносить дужки окулярів до губ, почісує підборіддя.
<i>Жести нудьги</i>	Байдужий погляд виражає незацікавленість. Співрозмовник часто дивиться в одну точку, спирає голову на долоню, клацає ковпачком ручки, малює рисунки на аркуші паперу, постукує пальцями, ручкою, олівцем по столу або ногою по підлозі, похитує ногою.
<i>Жести невпевненості, нервозності, дратівливості</i>	Спікер щипає долоні, переплітає пальці рук; торкається спинки стільця перед тим, як на нього сісти; постукує по столу; ставить на стіл лікті, щоб утворити піраміду; інколи смикає себе за вухо.
<i>Жести авторитарності</i>	Спікер з'єднує руки за спиною, піднімає підборіддя.
<i>Жести впевненості</i>	Пальці з'єднані як купол піраміди, співрозмовник розгойдується на стільці.
<i>Жести напруженості та занепокоєння</i>	Про психологічну напруженість свідчать міцне рукостискання, потирання рук або пальців; спрямування погляду в бік дверей або вікна, що вказує на прагнення особистості вийти з приміщення; маніпуляція з предметами, ручкою, олівцем, скріпками тощо; поправлення краватки, комірця, рукава; ходіння по кімнаті туди-сюди.
<i>Жести самоконтролю</i>	Руки заведені за спину, одна рука сильно стискає іншу, у сидячому положенні людина схрещує литки – ці жести сигналізують про бажання особистості упоратися зі своїми емоціями.

Важливе місце у структурі невербальної комунікації посідає проксемика – дослідження просторових умов спілкування, зокрема міжособистісної дистанції, просторового розміщення співрозмовників, впливу території на комунікативний процес. **Міжособистісний простір** являє собою відстань, яка інтуїтивно виникає під час безпосереднього спілкування між комунікантами. Певною мірою результат розмови залежить від комфортної дистанції, котру займають учасники комунікативного акту. Міжособистісний простір має враховувати претензії людей, їхні стосунки і місце перебування. Його порушення може призводити до дратівливості, неетичної поведінки, на що вказують жести й особисті речі. Цілоком слухними видаються міркування І. Фецько (Фецько, 2021, с. 193) про смислове навантаження дистанції спілкування, оскільки відстань між співрозмовниками залежить від багатьох чинників: від спрямування комунікації, від індивідуальних особливостей суб'єктів комунікативного процесу (психолінгвістичних характеристик, близькості, віку, соціального статусу, національних звичаїв). Загальноприйнятною вважають класифікацію дистанції на види: *інтимна дистанція* складає до 0,5 м. й можлива між близькими людьми; *персональна дистанція* – від 0,5 м. до 1,2 м, невимушена розмова в домашній обстановці, типова для спілкування з друзями; *соціальна дистанція* – від 1,2 м. до 3,7 м., притаманна офіційному спілкуванню й діловим стосункам; *публічна дистанція* становить відстань 4–7 м. і більше, прикладом може слугувати публічний виступ викладача іноземної мови на науково-практичній конференції перед аудиторією.

Схематично компоненти педагогічної техніки викладача іноземної мови подано на рисунку 2.

Під час читання лекції виступати за трибуною не рекомендують (Фецько, 2021). На думку педагогів і психологів, трибуна виступає бар'єром між лектором й аудиторією. Крім того, вона закриває рухи тіла і сковує жести, хоча за нею лектор почуває себе безпечніше. Отже, реалізація педагогічної техніки передбачає, що викладач іноземної мови буде знаходитися в русі й жестикулювати під час пояснення навчального матеріалу, а не просто стояти і читати за трибуною. Рух має бути легким і невимушеним. Сучасний викладач іноземної мови використовує трибуну лише для розміщення своїх речей (конспекту заняття, ноутбука, блокнота, ручки тощо) і звільнення рук, щоб жестикулювати.

Очевидно, що порушення просторового чинника матиме свою ціну. Вторгнення в інтимну зону іншої людини може негативно позначитися на емоційному стані співрозмовників, а отже вплинути на результативність комунікації. Вагоме значення має також взаємне розміщення співрозмовників під час спілкування: зазвичай суперники сидять один навпроти одного, а під час випадкової бесіди – навскіс за столом, друзі – поруч.

Висновки. Педагогічна техніка викладача іноземної мови значною мірою визначає рівень професійної майстерності й успішність педагогічної діяльності.

Педагогічна техніка є невід'ємною складовою у структурі професійної майстерності викладача іноземної мови, який потребує саморозвитку і самовдосконалення впродовж життя.

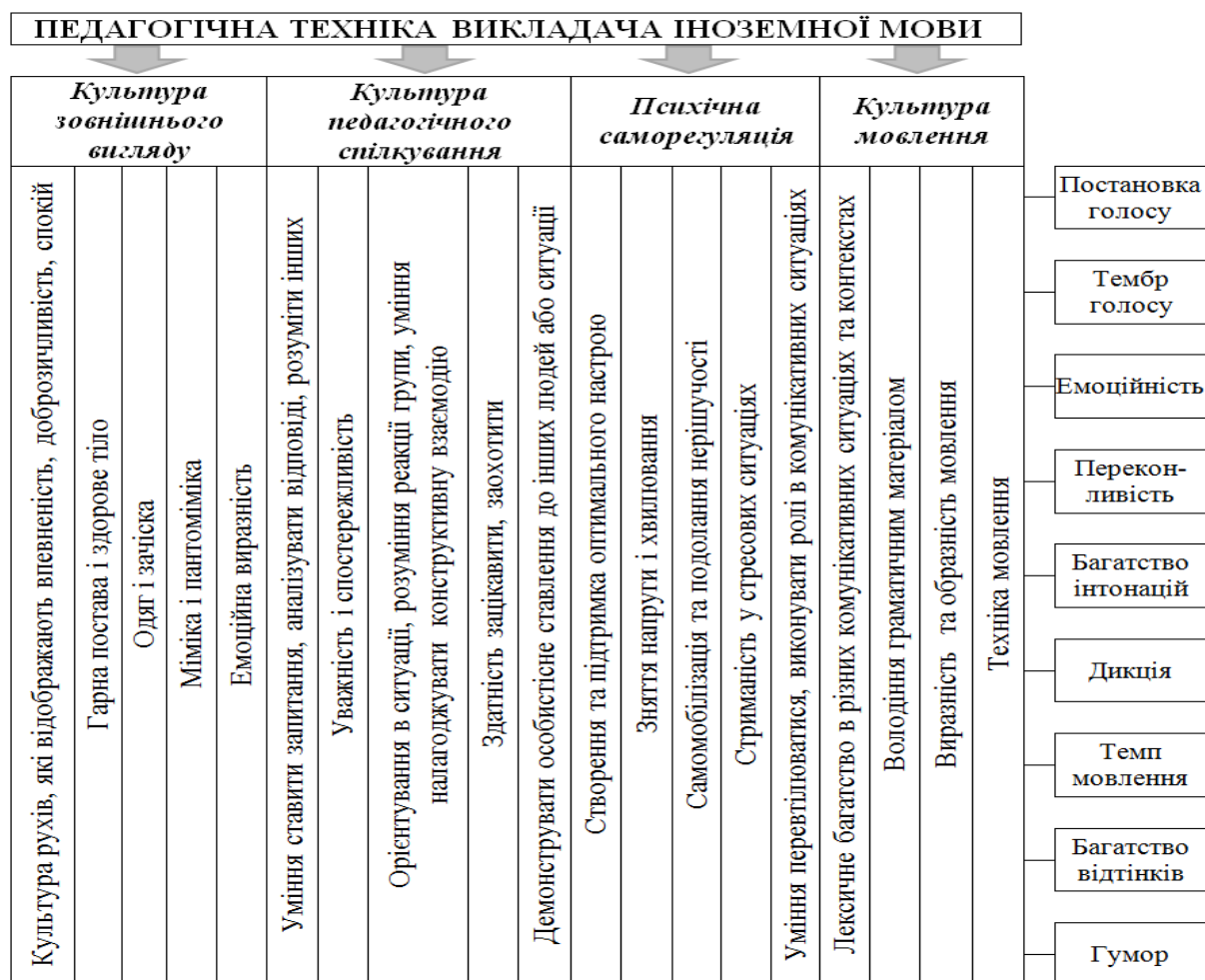

Рис. 2. Компоненти педагогічної техніки викладача іноземної мови

Як форма організації поведінки педагогічна техніка базується на вміннях володіти собою – поставою, жестами, мімікою, пантомімікою; керувати емоційними станами – знімати зайве психічне напруження, викликати стани інсайту, творчого самопочуття; володіти технікою мови – темп мовлення, інтонуювання, управління аудиторією; взаємодіяти зі здобувачем вищої освіти і групою загалом у процесі вирішення педагогічних завдань. Оскільки викладач іноземної мови виступає джерелом інформації, лідером колективу, взірцем морально-етичних норм поведінки, організатором сприятливого мікроклімату, то від нього очікують виконання низки функцій. Серед його головних функцій можна виокремити освітню, розвивальну, комунікативно-навчальну, виховну. **Перспективи подальших досліджень** вбачаємо в обґрунтуванні методики формування педагогічної техніки викладачів іноземної мови у закладах вищої освіти та розробленні відповідного діагностичного інструментарію для визначення рівня сформованості професійної майстерності викладачів іноземної мови, оскільки досліджувана характеристика забезпечує високу результативність праці.

Список використаних джерел

- Ищук, Т., Мазуренок, Н. (2017). Розвиток педагогічної спостережливості як умова забезпечення наступності дошкільної та початкової освіти. *Методика початкового навчання і дошкільного виховання*, 22, 177-181.
- Кравець, Р. А. (2018). *Теоретичні і методичні основи полікультурної освіти майбутніх фахівців аграрної галузі*. (Дис. д-ра пед. наук). Вінниця.
- Колотій, Н. В. (2019). Формування навичок невербальної комунікації у майбутніх ІТ-фахівців під час проведення презентацій англійською мовою. *Науково-методичний журнал ЧДУ ім. П. Могили «Наукові праці»*, 311, 97-99.
- Леонтьєва, В. (2015). Шляхи формування педагогічної майстерності майбутнього вчителя іноземної мови. *Витоки педагогічної майстерності*, 15, 169-174.
- Малнацька, О., Мирончук, Н. (2014). Педагогічна майстерність викладача ВНЗ. В кн. С. Вітвицька (Ред.), *Модернізація вищої освіти в Україні та за кордоном*: збірник наукових праць (с. 61-64). Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка.

- Масич, С. Ю. (2017). Педагогічна техніка викладача вищого навчального закладу. *Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах*, 53 (106), 491-498.
- Матвійчук, Т. Ф. (2011). *Формування педагогічної майстерності майбутніх учителів фізичного виховання у процесі професійної підготовки*. (Дис. канд. пед. наук). Львів.
- Отіч, О. М. (2014). *Основи педагогічної майстерності викладача професійної школи*. Кіровоград: Імекс-ЛТД.
- Фецко, І. (2021). Дистанція як невербальний засіб комунікації у контексті взаємодії культур: національний і психолінгвістичний вимір. *Актуальні питання гуманітарних наук*, 35, 5, 191-196.
- Холковська, І. Л., Волошина, О. В., Губіна, С. І. (2019). *Основи педагогічної майстерності: практикум*. Вінниця: Твори.

References

- Fetsko, I. (2021). Dystantsiia yak neverbalnyi zasib komunikatsii u konteksti vzaiemodii kultur: natsionalnyi i psyholinhvistychnyi vymir [Distance as a non-verbal communication mean in the context of the interaction of cultures: national and psycholinguistic measurements]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk [Current issues of humanitarian sciences]*, 35, 5, 191-196 [in Ukrainian].
- Ishchuk, T, & Mazurenok, N. (2017). Rozvytok pedahohichnoi sposterezhlyvosti yak umova zabezpechennia nastupnosti doshkilnoi ta pochatkovoï osvity [Development of pedagogical observation as the condition of providing of continuity of pre-school and primary education]. *Metodyka pochatkovoho navchannia i doshkilnoho vykhovannia [Methodology of primary education and preschool teaching]*, 22, 177-181 [in Ukrainian].
- Kholkovska, I. L., Voloshyna, O. V., & Hubina, S. I. (2019). *Osnovy pedahohichnoi maisternosti [Bases of pedagogical excellence]: praktykum*. Vinnytsia: Tvory [in Ukrainian].
- Kravets, R. A. (2018). *Teoretychni i metodychni osnovy polikulturnoi osvity maibutnikh fakhivtsiv ahrarnoi haluzi [Theoretical and methodical bases of the future agrarians' multicultural education]*. (D diss.). Vinnytsia [in Ukrainian].
- Kolotii, N. V. (2019). Formuvannia navychok neverbalnoi komunikatsii u maibutnikh IT-fakhivtsiv pid chas provedennia prezentatsii anhliiskoiu movoiu [Formation of non-verbal communication skills of future IT-specialists while conducting presentations in english]. *Naukovo-metodychnyi zhurnal ChDU im. P. Mohyly «Naukovi pratsi» [Scientific-methodological journal of Petro Mohyla ChSU «Scientific works»]*, 311, 97-99 [in Ukrainian].
- Leontieva, V. (2015). Shliakhy formuvannia pedahohichnoi maisternosti maibutnoho vchytelia inozemnoi movy [Ways of formation of the future foreign language teacher's pedagogical skills]. *Vytoky pedahohichnoi maisternosti [The sources of pedagogical skills]*, 15, 169-174 [in Ukrainian].
- Malnatska, O., & Myronchuk, N. (2014). Pedahohichna maisternist vykladacha VNZ [Pedagogical skill of a university teacher]. In S. S. Vitvytska (Ed.), *Modernizatsiia vyshchoi osvity v Ukraini ta za kordonom [Modernisation of higher education in Ukraine and abroad]: zbirnyk naukovykh prats* (pp. 61-64). Zhytomyr: Publishing of I. Franko ZhsU [in Ukrainian].
- Masych, S. Yu. (2017). Pedahohichna tekhnika vykladacha vyshchoho navchalnoho zakladu [Pedagogical technique of the teacher of higher educational institution]. *Pedahohika formuvannia tvorchoi osobystosti u vyshchii i zahalnoosvitnii shkolakh [Pedagogy of creative personality formation at higher and secondary schools]*, 53 (106), 491-498 [in Ukrainian].
- Matviichuk, T. F. (2011). *Formuvannia pedahohichnoi maisternosti maibutnikh uchyteliv fizychnoho vykhovannia u protsesi profesiinoi pidhotovky [Formation of pedagogical excellence of future physical education teachers in the process of professional training]*. (PhD diss.). Lviv [in Ukrainian].
- Otych, O. M. (2014). *Osnovy pedahohichnoi maisternosti vykladacha profesiinoi shkoly [Fundamentals of pedagogical skills of a professional school teacher]*. Kirovohrad: Imex-LTD [in Ukrainian].

KRAVETS R.

Vinnytsia National Agrarian University, Ukraine

ESSENCE OF A FOREIGN LANGUAGE TEACHER'S PEDAGOGICAL TECHNIQUE

The article reveals the essence of a foreign language teacher's pedagogical technique as a system of professional techniques for organising a pedagogue's behaviour to make successful pedagogical and educational influences on the personality of a higher education student. Depending on the direction of influence, external and internal pedagogical techniques have been distinguished. The external technique is associated with verbal and non-verbal expression of a teacher's internal experiences in order to influence other subjects of the educational process. The technique of pedagogical communication and the technique of speech form the basis of the verbal tools of external technique. It has been determined that the technique of pedagogical communication requires a friendly, calm tone, the ability to ask questions, listen, analyse the content of the message, understand the motives of the interlocutor's communicative behaviour, navigate in a communicational situation. Therefore, a foreign language teacher should strive to establish psychological and visual contact with other subjects of pedagogical interaction. The technique of pedagogical communication also contains the ability to

attract students by the performance and free, coherent and logical speech, external expression of desire and willingness to communicate, the ability to convey their attitude to educational material, to arouse the higher education students' interest in the discussion. The technique of speech consists of diction, articulation, intonation, volume, strength, height, timbre and tonality of the voice, pace and rhythm of speech, emphasis, mobility and sonority of the voice. The structural components of non-verbal communication: body language, interpersonal space, temporal characteristics have been analysed. The peculiarities of statistical and dynamic expression of a foreign language teacher have been described. Physiognomy, artefacts, the olfactory system, haptics, prosody, extralinguistics, kinesics have been characterised. It has been proved that a foreign language teacher's pedagogical technique largely determines the level of professional excellence and the success of pedagogical activity. Pedagogical technique is an integral part in the structure of the professional excellence of a foreign language teacher who needs lifelong self-development and self-improvement. As a form of organisational behaviour, pedagogical technique is based on the ability to control oneself – posture, gestures, facial expressions, pantomime; to manage emotions – relieve excessive mental stress, trigger the states of insight, creative well-being; the ability to master the technique of speech – the pace of speech, intonation, audience management; the ability to interact with a higher education student and the group as a whole in the process of solving pedagogical problems. Forming foreign language teachers' pedagogical technique is impossible without considering communicative prohibitions, etiquette, appearance culture, peculiarities of pedagogical communication and mental self-regulation. Verbal and non-verbal tools of influencing higher education students harmoniously complete each other, and mastery of the pedagogical technique testifies to the level of a pedagogue's professional excellence.

Key words: *external technique, internal technique, interpersonal space, pedagogical communication, self-regulation, speech culture*

Стаття надійшла до редакції 15.02.2023 р.

УДК 378.147:373.2

DOI [HTTPS://DOI.ORG/10.33989/2075-146X.2023.31.283336](https://doi.org/10.33989/2075-146X.2023.31.283336)

ІРИНА ЛАРИНА

ORCID: 0000-0003-0117-147X

ЮЛІЯ ДОЛЯ

ORCID: 0000-0001-6400-6813

Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ ДО ХУДОЖНЬО-ЕСТЕТИЧНОГО РОЗВИТКУ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Авторами здійснено теоретичне узагальнення закономірностей художньо-естетичного розвитку дітей дошкільного віку у відповідності до змісту Базового компоненту дошкільної освіти. Досліджено дидактичний потенціал мистецтва як могутнього засобу формування мистецько-творчої компетентності дитини. Вивчено особливості цього процесу в умовах реалізації емоційно орієнтованої моделі мистецької освіти, розкрито її діалогічну сутність, яка серед інших чинників передбачає спільну діяльність дорослого і дитини в мистецькому середовищі. Доведено, що ефективність процесу формування мистецько-творчої компетентності у дошкільників залежить від наявності у сучасного педагогічного працівника ЗДО певного рівня сформованості професійної готовності до його здійснення. Розглянуто шляхи формування такої готовності. Висвітлено роль і способи використання з даною метою інноваційних технологій.

Ключові слова: *художньо-естетичний розвиток, мистецько-творча компетентність дошкільників, інноваційні технології, педагогічний супровід, мистецька освіта, особистість дитини, розвивально-естетичне середовище*

Постановка проблеми. Проблема дослідження теорії і практики художньо-естетичного виховання дитини як одного з найважливіших засобів закладання культурних засад особистості, формування у неї ставлення до дійсності, стимулювання розумового і морального розвитку, виховання всебічно розвиненої, духовно багатой особистості, стає все більш актуальною в Україні. У процесі художньо-естетичного розвитку в особистості формується ціннісне ставлення до мистецтва, розвивається